

[Drachmann.]

mere principielle Bemærkninger om vort Partis Stilling til Sagen; det er jo det, det kommer an paa her i Dag.

Vi ved jo, at om et Forslag som dette er der delte Meninger, og vi ved ogsaa, at det Tidspunkt, paa hvilket Forslaget er fremkommet, maa gøre det til en Selvfølge, at Meningerne er delte i Partiernes og i Tinget. Jeg tror dog alligevel, at man i denne Forbindelse skal lægge Mærke til, at de Spor, der er fra Forslagets Fortid, bør skræmme i nogen Grad, saa at ubetingede Bromodstandere maa holde sig for Øje, hvad der vilde være vundet, hvis man i sin Tid havde vedtaget Storstrømsbroen selv med den Begrænsning, som det ærede Medlem Hr. Bjerring meget rigtigt har fremhævet, at det saa kun vilde være blevet en Jernbanebro. Men der vilde dog have været sparet mange Millioner; der vilde have været rationaliseret Drift allerede nu, og den ikke fuldt tilfredsstillende Stilling for os i Konkurrencen med den svenske Kontinental-linie, som det ærede Medlem Hr. Tange omtalte, havde været ganske anderledes i vor Favn.

Derfor vil jeg gerne straks sige til det ærede Medlem Hr. Tange, som paaberaabte sig Sassnitz—Trälleborg-Linien som Paaskud til ikke at anbefale dette Projekt, at jeg synes, Forholdet er lige det stik modsatte. Havde vi haft den Bro, som da blev bragt i Forslag — hvilket Forslag jo faldt paa en saa sørgelig Maade i 1910 —, saa havde vi staaet betydelig stærkere i Konkurrencen med Sassnitz—Trälleborg-Linien, og denne Linie vilde aldrig have faaet det Forspring, den nu desværre har faaet. Vi maa nemlig ikke glemme, at naar Tyskland delvis favoriserer Sassnitz—Trälleborg-Linien, er det, fordi denne Linie har de gennemgaaende Vogne, baade Dag- og Natvogne, til henholdsvis Stockholm, Oslo og Göteborg, og dem har vi ikke faaet og kan ikke vente at faa, saa længe Forbindelsen over Sjælland—Falster er saa daarlig, som den nu er.

Ogsaa hvis man kaster Blikket tilbage over Krigstiden og de Kulpriser, der herskede i lang Tid under og efter Krigen, vil man komme til det Resultat, at der vilde være sparet mange Millioner, hvis man havde gennemført det gamle Projekt, bortset fra Indvirkningen paa Driften, det tekniske og alt det.

Derfor vil jeg endnu en Gang hævde, at de Spor, der er, og som ikke belyser dansk Jernbanepolitik paa nogen særlig flatterende Maade, bør skræmme. Ganske vist er det jo saaledes, at vi nu til Gængæld, som det

allerede er fremhævet, faar en kombineret Vej- og Jernbanebro, og deri kan man finde noget forsonende. Det er et Forhold, det nu er ganske nødvendigt at tage med i Betragtning, og et Forhold, som vil gøre, at der denne Gang i Forslaget — enten det nu gaar glat igennem, eller det gaar mindre glat igennem, — vil være mere Livskraft end tidligere.

Der er derfor ingen Tvivl om, at navnlig Forslaget om Storstrømsbroen, men ogsaa Forslaget om Oddestund-Broen er Forslag, der stadig vil komme frem, indtil de bliver gennemført, for de skal og maa gennemføres. Derfor tror jeg, at til Trods for, at ogsaa mit Parti nærer store Betænkkeligheder ved Forslagene i dette Øjeblik, maa man holde sig for Øje, at det viser sig, at hver Gang man har henlagt Forslagene af økonomiske Grunde, har man kun opnaaet, at de er kommet tilbage senere med endnu større Krav til Statskassen og i det hele taget end paa det Tidspunkt, da de blev stemt ned.

Men dette kan selvfølgelig ikke skyde det Spørgsmaal til Side, om det Tidspunkt, paa hvilket dette Forslag nu fremkommer, og paa hvilket det er udarbejdet, er særlig heldigt. Og her kunde man vel sige, at den tragiske Skæbne, der har hvilet over Storstrømsbro-Forslaget gennem snart mange Aar i dansk Politik og i den danske Rigsdag, stadig følger Forslaget; thi det er jo et overmaade uheldigt Tidspunkt, paa hvilket vi nu drøfter dette Forslag — af de Grunde, som allerede er anført, og af mange andre Grunde, som jeg kun behøver ganske kort at hentyde til.

Jeg skal blot nævne, at f. Eks. hele Kalkulationen i Forslaget er baseret paa August 1931-Priser, og jeg kender ikke mere disse Priser; ingen kender dem mere. Derfor er det ganske nødvendigt, at vi i et Udvalg faar at vide, hvorledes Kalkulationen nu vil stille sig. Men samtidig rejser sig det Spørgsmaal, hvorledes Finansieringen er tænkt, og vi staar nu igen ved dette Forslag overfor det Spørgsmaal til Regeringen, om det ikke er muligt at skabe mere finansiel Klarhed, noget i Retning af en Finansplan. Dermed føres man igen ind paa de fuldkommen forvirrede Valutaforhold, hvor vi ogsaa savner en fast Plan som Ledetraad og Vejledning for dem, der skal rette sig efter og leve under disse Valutaforhold — med andre Ord for hele Samfundet. Jeg forlanger ikke Mirakler af den højtærede Regering; men et vist Program kunde man dog sikkert forelægge, og i alt Fald vil de Spørgsmaal, der rejser sig finansielt i Forbindelse med